Ч. 227. Неділя 23 (10) жовтня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеньм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи соймові. — З Росиї. — Перед поділом Персиї.

На дневнім порядку нинішного засіданя стоїть як четверта точка справозданя комісиї виборчої реформи.

Три перші точки відносять ся до дрібнійших адміністрацийних справ Кракова, ропчицкого повіта і місточка Беча.

Справозданє комісиї реформи виборчої має бути польскими клюбами приняте резолюциєю, що має звучати:

„Сойм, приймаючи до відомости справозданє комісиї виборчої реформи о дотеперішнім ході єї нарад над справою виборчої реформи, поручає комісиї виборчої реформи, щоби доложила всіх заходів, аби справозданє комісиї з проєктом закона о зміні краєвої виборчої ординациї полагоджено ще в теперішній соймовій сесиї“.

Над справозданєм комісиї переведе ся обширна дискусия, що забере не тілько нинїшне, але імовірно й ціле понеділкове засіданє.

Комісия для виборчої реформи відбула засіданє передвчера в полудне в присутности маршалка. Принято на нім згадану резолюцию польских клюбів з приміткою, що она буде поставлена під голосованє по предложеню комісийного справозданя про вислід праць в комісиї. Рускі члени комісиї др. Левицкий і др. Макух в голосованю над резолюциєю польских клюбів не брали участи. В дискусиї піднесено закид, що руских послів не запрошує ся на засіданє в справі виборчої реформи. Польскі посли оправдували ся тим, що ще не дійшло да порозуміня між ними, тому не можуть переговорювати з Русинами.

Передвчера відбуло ся засіданє парляментарної комісиї лївиці з п. Маршалком і п. Намістником в справі виборчої реформи. Також клюб людовців радив передвчера з п. Маршалком і п. Намістником. Як доносять деякі польскі часописи, до ніякого порозуміня не дійшло і є можливість відложеня соймової сесиї.

З причини безнастанних засідань і нарад клюбів не радили передвчера ніякі комісиї. На вчера були скликані комісиї реформ аґрарних і промислова.

До дебати над справозданєм комісиї виборчої реформи призначено з клюбу укр.-руских послів чотирох бесідників: дра К. Левицкого, дра Е. Петрушевича, п. З. Скварка і дра І. Макуха.

Сими днями відбули ся в Київі збори російских властителів більших посілостий і „гласних“ (радних) ґуберніяльного земского комітету, котрий являє ся поки-що зародком земства. Збори ті скликав ґуберніяльний маршалок шляхти князь Куракин. На дневнім порядку нарад був правительственний законопроєкт в справі заведеня земств в шістьох руско-литовских ґуберніях. На зборах мали сильну перевагу реакціонери і націоналісти, кількох октябристів становило лївицю. З опозициї не запрошено цілком нікого.

Зібрані однодушно признали потребу заведеня земств, хоч би на разі тілько в трох ґуберніях: київскій, подільскій і волиньскій. Один з бесідників Суковкін говорив, що теперішна ситуация не дасть ся довше утримати, бо земскій господарці грозить банкротство. Дискусия відбувала ся головно над тим, якими мають бути ті земства. Одні годили ся на правительственний проєкт змодифікований думою, другі тілько на правительственний, а поправки

---

11)

З подорожи по Канаді.

(Зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Індияни робили на мене завсїгди враженє битого пса: они показують покірний страх, але по їх очах видко, що для них тота покора прикра, що їх натура жадає гордости і самостійности. Тутешні Монтаняйси (Montagnais) не творили ніякої вимки; они не виступали ворожо против мене, коли я переходив поміж їх колибами, лиш з якоюсь утомленою байдужностию, по котрій видко було якусь пасивну оборону, як то буває у людий, котрі в тихій покорі відчувають важке горе. Я видів в Каїрі Египтиянки, котрі перепуджені ловили за амулет на шиї або хрестили ся, коли якийсь Европеєць на них подивив ся, та Мавринки на торговици в Танґері, котрі зі злостию в очах ще більше натягали на себе вовняну накритку, коли їх щось подібного стрітило. Але тоті індияньскі женщини тут ані не ловили ся за свої грубі, золоті хрести, ані не закривали собі лиця хустками; они показували свій безнадійний сум, котрий чужинця розброїв і він розійшов ся з тими на пів дикими з такою самою недовірчивостию, з якою они єго приймили.

Вода того озера прокладає собі дивним способом дорогу до ріки сьв. Лаврентия. Насамперед з гуком і шумом біжить по порогах в долину, при чім видовбує скісну прогалину в побережу, котре поволійше спадає; зелїзниця все ще їде високими узбічами, підчас коли вода в руслї добігла вже до кінця свого спаду. Нараз образ зміняє ся; земля розступає ся величезною розколиною, котрою вода з моря вбігає напроти ріки, котра лише що стала такою. Вода, що з таким гуком і шумом бігла доси по порогах, набирає в тій величезній дебрі спокою моря, а побереже, котре лише що на здогін з водою спадало в долину, піднимає ся тепер в гору величавими ґранітовими скалами, в котрих пробиває ся такий понурий спокій, як в тій воді, що пливе сподом попри них. То ріка Сеґеней (Saguenay), тота дивна товаришка ріки сьв. Лаврентия, від котрої лиш так відріжняє ся як темний бог ночи від ясного бога дня. Там усьміхають ся поля і сїножати, тут сторчать грізно шпилї голого ґраніту. Там виднїють ся міста і села, тут лиш часами заблукає ся якийсь Індиянин, що вийшов на лови. Там зелені береги надають синим филям веселого блеску житя; тут понурі скали закрашують синю воду майже на чорно. Не дивота, що поселенці уникали сотками літ тої темної дороги Сеґенея і охотно вірили тому, що говорили мисливі, а то, що поза тими водами не криє ся земля догідна під плуг і мотику.

Не забуду того, як я одного дня по полудни плив паровою лодкою крізь ту чорну дебру Сеґенея в долину. Рухливе місточко на початку того морского заливу — оно називає ся Чайкутімі і своїм положенєм та своїм богатством церков нагадує Квебек — замкнуло веселий сьвіт дня; коли єго послідні вежі щезли поза скалами, здавало ся нам, що ми по Стиксї пливемо на тамтой сьвіт. Гробова тишина запанувала на тих водах; навіть наш голос звучав так дивно, що здавало ся, мов би добував ся десь з під землї і ми мимоволї зачали шептати до себе. Ми не спускали очий з тих скал, котрі так виглядали, як би їх побудував тут якийсь італіяньский артист; менї прийшли на гадку тоті геройскі піснї Едди, які мабуть виспівували Нормани, коли плили по таких водах. Але під вечер показав ся найкрасший образ: ґранітові вали розступили ся, мов би мали утворити портал а блїдо-синя солона вода показала нам свою безконечність а меви почали скиглити мов шалені, витаючи тих, що прийшли з царства духів. За годину лежало устє Сеґенея далеко поза нами мов би якийсь сон, на небі показали ся зьвізди а наш корабель плив тепер до красного, веселого міста, положеного на горі над рікою сьв. Лаврентия.

Треба було довгого часу, заким я пізнав характер Монтріяля. В давнїйших описах читав я, що три народи склали ся, щоби надати краси сему найбільшому місту Канади а рисунки будинків в француским, анґлїйскім та американьскім стилю укріпили мене в тім переконаню. Тепер застав я місто, в котрім, що правда, видко було всї ті будинки, але їх краса була вже проминула або бодай закрила єї верства бруду великого міста, котре нагло розростає ся, а в котрім они серед того фабрич-

пороблені державною радою не вдоволили нікого. Крайні з поміж націоналістів хотіли би виділеня більших міст в окремі самоуправні одиниці з тим, щоби в них утворити національні курії. Прихильники правительственного проєкту противили ся тому, покликуючи ся на обставину, що в Київі на майже пів міліона населеня є тільки 30 до 40.000 Поляків, котрі не можуть становити небезпечности для „русского“ характеру міста, а утворене польскої курії в Київі тілько утревалило би значіне польского елементу в Київі.

Вкінци принято резолюцию, щоби розпочати стараня у предсідателів ради міністрів, думи і державної ради, щоби в полудневo-західнім краю як найскорше заведено земства, оперті на проєкті думи, однак з обниженєм цензу земельної посілости і скріпленєм числа представителів православного духовеньства.

Перска рада міністрів застановляла ся в послідних двох днях над відповідию на анґлійску ноту. Трудности перского правительства мають бути чисто фінансової натури. Коли пертрактациї в справі позички скінчать ся успішно, то перске правительство буде могло підприняти кроки, виключаючі окупацию. Однак пертрактациї в справі позички зависимі від становиска Анґлії і Росиї. Відповідь перского правительства, котру вручать репрезентантам опікуничих держав нині, в суботу, звертає увагу на те, що розрухи в Персиї викликали чужі войска та дотеперішна неуспішність переговорів в справі позички. Вкінци в тій ноті просить ся анґлійске правительство о позволенє па підвисшенє цла о 10 процент, з чого доходи могли би бути ужиті на привернене ладу.

В Берлині панує переконанє, що Анґлія незабаром змінить своє становище супротив Персиї, бо анґлійско-росийский союз скінчив би ся легко в той спосіб, що оба суперники розпочали би борбу на перскім терені. З уваги на інтереси, які в Персиї мають Німеччина, Сполучені Держави північної Америки і кілька менших держав, головно Бельґія, окупация Персиї могла би викликати небезпечність більшої війни. З другої однак сторони Анґлія і Росия мабуть таки серіозно приготовляють ся до поділу Персиї, бо як доносять нинішні депеші, Туреччина мала від них отримати певні приреченя на випадок переведеня окупациї.

Новинки.

Львів, дня 23-го жовтня 1910.

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував: секретаря університету у Львові, Ів. Йордана, директором канцеляриї тогож унівесситету; — учителя головного в учительскій семінариї в Тішині Ант. Мора головним учителем при семінариї учительскій в Самборі.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала в школах народних: Вол. Кузьмича уч. 6-кл. школи мужескої в Буську, Сем. Шпаковского учит. 5-кляс. школи в Печеніжині, Вінк. Секу уч. 5-кл. школи муж. ім. сьв. Альойзия в Княгинини-Гірці, Івана Стефанівского уч. 5 кл. школи муж. в Любачеві; Іґн. Комарницкого уч. 4-кл. шк. на передмістю Зварицкім в Дрогобичи: Стан. Вархола, уч. 4-кл. школи в Давидові: Мих. Заяця і Марию Амброзову учит. 4-кляс. шк. в Букачівцях, Фр. Янушевску уч. 2-кл. школи в Джуркові: — учителями і учительками 1-кляс. шк.: Вас. Дідича в Чорних Ославах, Іос. Плешкевича в Яворові на передмістю „Наконечне“, Кар. Конець в Попельниках, Марию Ляскову в Решехові.

— **Дрібні вісти.** Ректори академій ветеринариї у Відни і Львові одержали призволене носити підчас академічних торжеств золоті ланцухи з портретом Цісаря. — П. Юрий Панейко, родом із Золочева оддержав на львівскім університеті степень доктора прав. — Завтра, в неділю, відбуде ся на Левандівці посьвячене дому читальні „Просьвіти“ і каплиці — Дня 2 падолиста по полудни о 2 год. відбудуть ся в Бережанах в сали „Надії“ загальні збори філії „Просьвіти“. — В Домаморичи тернопільского повіта завязав ся сими днями комітет для будови читальняного дому. Ухвалено складати на будову дому місячно що найменше 10 сот. аж до часу, доки не призбирає ся 200 К. — Візникови управителя маєтности в Жовтанцях вкрадено, коли переїзджав через площу Кракiвску з воза клунок з мужескою і дамскою гардеробою загальної вартости 490 К. Пошкодований обіцює 50 К нагороди тому, хто би викрив крадіж.

— **Заметелї снігові в Росиї.** Росийске міністерство комунікаций одержало вість, що сніговиця яка лютила ся сими днями над прибалтийским краєм і над середною Росиєю викликала декуди перерву в комунікациї. Особливо в харківскій ґубернії поробили ся так великі засипи, що треба було на довший час перервати всяку комунікацию. Сніг паде дальше.

— **Львівский руский народний театр** „Рускої Бесіди“, під дирекциєю Йосифа Стадника. Саля „Ґвязди“ ул. Францішканьска ч. 7.

В неділю, дня 23 жовтня 1910 „За двома заяцями“, міщаньска комедия зі сьпівами і танцями в 4 діях М. Старицького.

Ціни місць враз з додатком на фонд емеритальних артистів, та оплатою для бідних міста: Крісло 1-рядне 2 К 50 с., ІІ-рядне 2 К, ІІІ-рядне 1 К 75 с., Партер 85 с., для учеників, війска і селян 55 сот.

Раз куплених білетів каса не перемінює, анї не звертає за них гроший. Білети продає Книгарня Наук. Тов. ім. Шевченка, Ринок ч. 10 (Телефон ч. 875), а в день вистави від год. 6 вечером каса театру.

Дирекция звертає увагу, що не вільно впроваджувати на салю дітий без білету.

Початок представлень о 7 вечером.

— **Пропав лист з 10.000 коронами.** На Львів найшла видко злодійска пошесть або иншими словами, у Львові знаходить ся, видко, богато великих і спритних злодіїв, коли так великі крадежі слідують одна по другій. Вчера в полудне др. Ст. (кажуть, що урядник одного з львівских банків) надав на головній почті рекомандований лист, в котрім була готівка 10.000 корон. По наданю того листу др. Ст., котрий забув щось додати до листу, пішов на головний дворець і просив, щоби єму там видали той лист. В уряді почтовім на головнім двірци сказали єму, що не можуть єму видати того листу, бо він мусить насамперед вернути до того уряду, де єго надано, отже на головну почту, а там єму єго звернуть. Коли др. Ст. відійшов, запаковано той лист до мішка і відослано на головну почту. Тимчасом лист в дорозї десь щез. — Додати тут потреба, що перед кількома неділями щез в подібний загадочний спосіб на львівскій почті лист з 6000 кор.

ного і торговельного руху стояли мов красні меблі серед болота, якого наробила нагла повінь. Та й видко ще було, що місто збудували три народні елементи, бо майже на кождій улици, при кождім домі а навіть при кождій виставі у вікні можна було сказати, чи там мешкають Французи, Анґлійці або Американці, але місто забрало ся очевидно до того, щоби сю ріжницю затерти і поставити ся на нових основах.

Але як земля найпоганійше виглядає в марті, коли сніг з зими стопив ся а зелена травичка ще не видобула ся на верх, так виглядало погано й місто Монтріяль в тім марті свого розвою: ті три народности вже не держали ся своєї питоменности, занедбували єї а нової спільної ще не розвинули і так місто зі становища культурно естетичного представляло один образ великого упадку. Коли же хтось раз привик до того голозного характеру міста, то оно мало для него, що правда, мелянхолійну принадність, ніби заставляло ходити від розвалин до розвалин та розмавляти зі сьвідками красшої минулости.

З того новомодного Монтріяла вибирав я собі наирадше старе французке місто. Оно лежало для мене не в тім особливо брудним долішнім місті, де проживає французке робуче населенє, бо якраз тут з давної народної питоменности крім мови не можна вже було нічого знайти. Тоті часи, за котрими я шукав, знайшов я на таких місцях як площа Д'Арм, красне, деревами обсаджене місце, де стоїть памятник Мезоннева, котрий перед двіста пятьдесять роками оснував більше менше в сім місци місто Марії з Монтріяль. Повисше того памятника піднимають ся красні вежі церкви Матери Божої, котрі нагадують трохи вежі церкви Пречистої Діви в Монахові. Ще більше пробиває ся старофранцуский дух коло малої церкви Матери Божої де Бонсекур, Покрови, де єсть торговиця, на котру сходять ся француски селяни иноді ще в такій ноші, яку носили їх предки в Нормандиї. Коло сеї церкви стоїть памятник анґлійского адмірала Нельзона, але то не вадить тутешним Французам, що він тут стоїть понад ними на високім стовпі, бо єго побіди над Франциєю не позбавили їх анї крихти того, о що їм найбільше розходить ся, їх мови, їх віри, їх звичаїв і обичаїв.

Але найбільше старофранцуского духа, духа минулости, знайшов я в скромнім, низькім, червоно-білім будинку, що в самотній височности понад иншими стоїть посеред окружаючих єго довкола улиць, хоронений від крику і глоти гелебардами красної зелізної огорожі та смугою мурави а перед котрим мов би на сторожі стоять величава тополя і явір. То був колись замок Рамзей, побудований за Людвика XIV на резиденцию для ґубернаторів міста. В тих часах був то без сумнїву замок яких мало було в тих часах під лілійним прапором; нині, то правда, єсть то скромний будинок серед дерихмар та банкових палат модного Монтріяля.

Коли же простий але совершенний вираз питоменности народної єсть красою, то признаю ся, що я не знайшов в Монтріялю нікого будинку, котрий дорівнував красою сему безпретенсиональному і звітрілому останкови з XVIII століття. Єго инні ніби з почестию дали на пенсию, бо зробили з него пристановище для всіляких канадийских старинностий, які тепер в єго комнатах поскладано. Один із найзамітнійших предметів сеї збірки, першу друкарску машину, яка появила ся була в Монтріялу, знайдено вже в мурах сеї палати. Бенямін Франклін привіз був ту машину в 1776 р. підчас своєї дипломатичної подорожи, підчас котрої надармо силував ся наклонити францускіх Канадийців, щоби они відорвали ся від Анґлії. З ним прийшов був також французкий друкар Флері Месплє, котрий небавком в пивници замку зачав виконувати свою штуку. Він зачав видавати для Монтріяльців першу в Канаді ґазету і став ся так посланникам модної свободи як і той Американець, з котрим він був прийшов.

Але можна було в Монтріялю відкрити також і розвалини анґльосаскої культури. Так знайшов ся там Сквер-Вікторія з красними купецкими домами в стилю старо-анґлійского міста, з протестантскими церквами і з бронзовим памятником молодої королевої Вікториї. Так знайшла ся улиця Шербрук з пишними міщаньскими домами, з котрих більше пробивала ся культура як із славної в Ню Йорку пятої евнї. Так знайшов ся наконець Доміньон-Сквер, найбільша в Монтріялу площа, на котрій росийскі пушки спід Севастополя і памятник борців з Бурскої війни суть виразом анґлійскої національної гордости.

(Дальше буде).

— **Ясноґурский злочин.** Нема здає ся сумніву, що Павлин Ізидор Старчевский що найменше знав о злочині Дамазия і що зі справою убийства Вацлава Мацоха звязаний тісно і Залоґ. Дотеперішне слідство насунуло навіть здогад, що Дамазий і Залоґ допустили ся злочину до спілки, але поки що було би ще загадкою, длячого Мацох лиш сам признає ся до злочину. Так само загадочним ще єсть, длячого Ізидор старав ся обох ратувати і одному хотів виробити карту на виізд за границю, а другого остерігав перед грозячою небезпечностию ч. 31. Дуже характеристичний єсть лист Ізидора до Дамазия, котрий удало ся зложити з подертих куснів. Лист той звучить:

„Коханий Дамцю! Нині в закристиї будучи дижурним, одержав я від Тебе два листи. В перший хвили я затрівожив ся дуже, але коли прочитав, то виджу, що нема чого побоювати ся, бо справа на добрій дорозі і єсть надія, що перейдемо до диецезиї і покинемо монастир.... З монастира не будуть нам шкодити, бо хотять нас позбути ся.... може вийти лиш від сьвітских людий, ну тай як Базиль каже, від Ромуальда.

Що до твоєї адреси, то не кажу нікому, бо преці не маєш сталого „лямуса“.

В якихсь днях по Твоїм виїзді, то тота стара пані з донькою, щось ся видів з ними на валах і котрій обіцяв прийти на чай, питала ся о Тебе, де Ти. Она виїхала до Кельц. Ну, відтак Твої „пентельки“ випитують ся заєдно о Тебе, коли приїдеш і десь поїхав, а найбільше то „Цьотка“ випитує ся, бо хоче щось Тобі написати. Тота заєдно дриптає мені по пятах....

„Дальше доносить Ізидор, що єсть дижурним в закристиї, що брак єму свободи, бо звалило ся досить компанії, „а тут ще сего тиждня один відпуст....“ а по тім пише так:

А тепер, мій дорогий, чи Ти видів ся з Станиславом (Залоґом). Коли ні, то він мабуть зголосить ся до Тебе, отже прошу порадь єму, щоби не виїзджав за границю, а вернув тут до Ченстохови, бо єго білєт забрали до поліциї на „новорічний збор“.

Той фацет, що за него станув, не умів вилеґітимувати ся, а видячи, що зловив ся, сказав, що Станислав єсть хорий, а він єсть братом. Сказали, що добре, що мусять провірити, чи дійстно хорий, отже нехай зараз приїзджає, а білєт дістане, бо опісля може іти під суд за дурницю і старати ся о сьвідоцтво доктора. Ну, кінчу тих пару слів, а наконець цілую Тебе сердечно люблячий тебе

25. IX. 1910 Твій Ізидор.

Всячина

для науки і забави.

— **Розмова з Конаном Дойлє.** Звідки взяв ся в звістних оповіданях Конана Дойлє тип Шерльока Гольмса? Один з берлиньских редакторів хотів довідати ся того від самого автора і спитав єго а Конан Дойлє відповів: Мене вже нераз питали хто служив мені за модель до Шерльока Гольмса. Ну, урядника поліцийного з такими здібностями я не стрічав в моїм житю, але я все-таки мав модель. Коли я в Единбурзі студиював медицину, слухав я викладів професора Белля. Белль умів так розпізнавати недуги, що то всім з дива не сходило. Не розслідивши недужого, навіть, як здавало ся, не подивившись на него, добачив зараз на перший погляд найменші дрібнички на руках, на лици або на одежи. Ще більше диво викликували всілякі дуже бистроумні здогади причин хороби. Отже він то був прототипом Шерльока Гольмса.

— **Найбогатша дитина на сьвіті.** Недавно тому загостив до Льондону маленький і рідкий але важненький гість в особі маленького Вільзона Вальша Мек-Ліна. Єсть то дитинка, котрій ледви 23 місяців, а котра найбогатша на цілім сьвіті. Той маленький богач приїхав розуміє ся своїм окремим ваґоном з Плімавс до Льондону. Єго винесла з ваґона на руках єго австральска нянька а за нею вийшло що найменше яких 25 осіб, мужчин і женщин всілякої служби, за котрою знов поступали щасливі родичі дитини.

Розуміє ся, що по носику того богача не вгадав би ніхто, що то найбільший богач на сьвіті, бо вже тепер єго майно виносить більше як пів міліярда долярів або що найменше півтора міліярда корон. Тому то й не дивниця, що американьскі ґазети розписують ся широко о тім, як сей малий богач їздить по Америці — мабуть таки в справдешній зелізній клітці, котрої стереже кількох дуже зручних аґентів поліцийних, бо єсть обава, що американьскі злодії готові би ще коли вкрасти дитину, щоби опісля зажадати великого окупу. В Анґлії вже безпечнійше і малий Вільзон обходить ся там без своєї клітки і без аґентів. Але за то чи в дорозі чи дома спить на золотій колисці, яку дарував єму перед двома роками бельґійский король Леопольд, особистий приятель єго діда. Але поки що ані сам малий Вільзон ані єго родичі не суть ще властителями того величезного майна; оно ще спочиває в касах діда по матери, котрий єсть властителем величезних копалень золота в Кольорадо.

Щось трошки призначив для него і єго дідо по баткови, а поки що то належать до него лиш згадана золота колиска і самоїзд, котрим він їздить на прохід, а котрий уладжений так, як мала комнатка для дітий. В тім самоїзді підчас проходу доглядає єго лікар і дві пістунки. Та й батько хлопця не спускає єго ніколи з ока.

— **Дорогі предмети в посіданю володітелів.** Теперішний малий шах перский має по своїм батьку дуже дорогоцінну люльку, з котрої прогнаний шах курив звичайно підчас торжественних державних церемоній. Люлька тота виложена диямантами, рубінами і смараґдами і представляє вартість не менше лиш два міліони корон. Ту люльку любив прогнаний шах далеко більше як свою шпаду, котра представляла лиш таку нужденну дрібничку як 20.000 кор. Найдорожшу на сьвіті шпаду має индийский князь Геквар в Бароди; єї ручка і похва виложені брилянтами, сафірами і смараґдами та представляє вартість що найменше 4 міліонів корон. Дуже дорогу шпаду має цар російский, султан турецкий і король Сияму, але шпада Ґеквара таки зі всїх найдорожша. Згадати би тут ще, що султан Марокка має фортепян представляючий вартість 80.000 корон. Фортепян той зроблений з рожевого дерева викладаного масивним золотом.

Телеґрами.

Ченстохова 22 жовтня. Послідне слідство ствердило, що деякі дорогоцінности знайдені в шкатулці, котру Олена Мацохова дала шваґрови в Шреняві сховати, походять з крадежі в ясноґурскій скарбници. — В келї Ізидора Старчевского знайдено підроблений ключ до скарбниці і алярмового дзвінка.

Ченстохова 22 жовтня. Делеґат міністерства для чужих віроісповідань Петров оглянув цілий монастир, пивниці і скарбницю, котру опечатав. З порученя президента кабінету Столипіна розслідив Петров подрібно зарядженя видані епископом Здітовецким і зніс ті зарядженя, кажучи, що они не правні. Еп. Здітовецкий поїхав до Варшави, щоби цілу справу представити ґен.-ґубернаторови Скаллонови. Петров поїхав на конференцию до ґубернатора п. Ковского.

Варшава 22 жовтня. З галерії образів ґр. Браніцкого вкрадено образ Рембрандта, представляючий голову старика, оцінений на 40.000 рублів.

Відень 22 жовтня. На вчерашнім засіданю комісиї войскової австрийскої делеґациї міністер війни ґен. Шенайх заявив, що вість о знесеню інституциї однорічних охотників єсть неправдива. О знесеню нема бесіди будуть лиш пороблені деякі зміни. На будуже однорічна служба буде відбувати ся лиш на кошт держави в вимкою кавалериї, кінної артилериї і трену.

Ціна збіжа У Львові.

дня 21-го жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·80	до	10·—
Жито	6·70	„	6·90
Овес	7·30	„	7·50
Ячмінь пашний	7·30	„	7·50
Ячмінь броварний	7·50	„	8·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	7·30	„	7·50
Бобик	7·30	„	7·50
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	75·—
Конюшина біла	90·—	„	105·—
Конюшина шведска	60·—	„	70·—
Тимотка	35·—	„	38·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Чи ви хорі? На ревматизм, подаґру, біль голови, зубів? Може нездужаєте наслідком протягів, простуди? Ану спробуйте усмиряючого болї, цілющого, скріпляючого флюіду ФЕЛЛЄРА з маркою „Elsafluid". Він справді чудовий! То не реклама! Виробляє его лише аптикар Е. Ф. ФЕЛЛЄР в Стубіци, пл. Ельзи ч. 260, Хорватия.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Михайло Скірка

римар і сїдельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає

богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Інсерати

до

„Народної Часописи"

і Gazet-и Lwowsko-ї

принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Дахівки цементові

виробляє ся найліпше і найдешевше лише на патентованій машинї дра ҐАСПАРОГО:

„ТРИ ЗВІЗДИ"

Порожні і повні бльоки виробляє ся рационально на патентованій машинї „Фенікс", а пат. форми дра Ґаспарого до виробу бетонових рур і узнані в сьвітї за найлїпші.

НАЙЛІПШІ МАШИНИ

до ужиткованя піску доставляє специяльна фабрика

Др. Ґаспарий і С-ка. в Markranstaedt.

Заступництво для Галичини:

Цементовий Промисл. Львів, ул. Кароля Людвика ч. 5.

Жадайте специяльний цїнник Нр. 126.

Містове Бюро зелїзниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9

продає білєти на всї зелїзницї в краю і за границею.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.